

Sygn. akt V CSK 661/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa M. P.

przeciwko D. M.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 7 maja 2014 r., sygn. akt I ACa 109/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 7 maja 2014 r., w którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego z dnia 14 listopada 2013 r. i oddalono powództwo powoda o ochronę dóbr osobistych.

W skardze kasacyjnej powoda podnoszono zarzuty naruszenia art. 23, 24 k.c. i art. 5 k.c. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie występują dwa istotne zagadnienia prawne. Pierwsze z nich to kwestia „zależności i ewentualnej konkurencyjności norm wynikających z art. 23 i 24 k.c. (...) z normą art. 5 k.c.”. Drugie zagadnienie dotyczy „tzw. obrony interesu społecznego jako przesłanki wyłączającej bezprawność naruszenia dobra osobistego”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej – bardzo lapidarną – motywację prawną wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o naruszenie dóbr osobistych nie występują – wbrew stanowisku strony skarżącej – istotne zagadnienia prawne, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie istnieje problem „konkurencyjności” norm art. 23 i 24 k.c., ponieważ regulują one odrębne materie prawne, natomiast istotnie ochrona dóbr osobistych może być wyłączona z powołaniem się przez pozwanego, naruszającego dobra osobiste uprawnionego, na nadużycie prawne przez pokrzywdzonego w określonej sytuacji faktycznej (art. 5 k.c.). Z takim wyraźnym zastrzeżeniem Sąd Apelacyjny rozważał zastosowanie art. 5 k.c. właśnie z uwzględnieniem ustalonego stanu faktycznego (s. 10-12 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Wyłączenie bezprawności działania osoby naruszającej dobra osobiste innego podmiotu (usunięcie domniemania bezprawności działania przewidzianego w art. 24 k.c.) w wyniku działania w obronie uzasadnionego interesu społecznego jest już utrwalonym od dawna stanowiskiem judykatury Sądu Najwyższego. Nie powstało zatem kolejne, istotne zagadnienie

prawne prezentowane w skardze. Skarżący nie wskazuje takich nowych elementów pojawiających się w tej sferze ujęcia ochrony interesu społecznego.

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi powoda do rozpoznania.

I.n